

Mahariši iz Kailaša

kot prerok

biblijske resnice

Vsebina

1. Poglavlje

Kako je Sundar Singh našel Maharišija

2. Poglavlje

Življenjska zgodba
Maharišija

3. Poglavlje

Odnosi med duhovnim in
materialnim svetom

4. Poglavlje

Smrt in onostranstvo

5. Poglavlje

Jeruzalem tam zgoraj

6. Poglavlje

Mladenič iz Naina

7. Poglavlje

Dva filozofa

8. Poglavlje

Janez Krstnik

9. Poglavlje

Svoboda duhov

Kako je Sundar Singh našel Maharišija

Sadhu Sundar Singh je o svojem srečanju z Maharišijem iz Kailaša povedal naslednje:

Bilo je leta 1912, ko sem prišel v zasnežene pokrajine Kailaša, kjer sem iskal rišeje in vidce. V jami na več kot 4000 metrih nadmorske višine sem našel zelo starega puščavnika, ki je bil zaradi svoje poraščenosti bolj podoben živali kot človeku.

Ob pogledu na to pošastno bitje sem se prestrašil, toda pozneje sem zbral pogum in ga nagovoril. Moški, ki je sedel v globoki meditaciji z zaprtimi očmi me sprva sploh ni opazil. Potem je odprl oči, ki so se tako svetile, da se mi je zdelo, da želijo prodreti v mojo notranjost in prebrati moje misli! Mislim sem si, da sem našel hindujskega rišija in zelo sem bil presenečen, ko je ta pokleknil in izgovoril posvečeno molitev, ki se je končala z imenom ‚Jezus‘. Potem je riši odprl stari pergament in bral verz iz Matejeja. 5. poglavje. Nastalo tišino sem prekinil s vprašanjem: Kdo si riši? Starec je svojo življenjsko zgodbo opisal tako:

Življenjska zgodba Maharišija

„Pred približno 318 leti sem se rodil v Aleksandriji v muslimanski družini. Moji starši so bili vneti privrženici preroka Mohameda. Prejel sem vsa učenja in preživel sem veliko ur v molitvi in branju Korana, vendar moje srce ni našlo miru. Odločil sem se, da se bom v svojem življenju, vedno bolj samodiscipliniral.“

Pri tridesetih letih sem se odpovedal svetu, vstopil sem v samostan in postal puščavnik. Ampak tudi tokrat v strogih vajah nisem našel miru.

V tistih dneh notranjega nemira so mi pripovedovali o krščanskem svetniku, ki je prišel iz Indije. Želel sem ga slišati. Srečal sem ga in povedal mi je o Jezusu. Moja duša je našla mir. Moj učitelj me je krstil in pridružil sem se Kristusovi cerkvi.

Skupaj sva se odpravila po pokrajini, kjer je oznanjal veselo novico. Ko je zapustil našo deželo, mi je naročil, naj oznanjam evangelij po vsem svetu. Moj učitelj se je imenoval Jernej in je bil nečak katoliškega svetnika Frančiška Ksaverja (1506-1552), tovariša Ignacija iz Lojole, ustanovitelja jezuitskega reda.

Kot misijonar sem potoval 75 let, dokler nisem bil star 105 let. Zdaj sem čutil, da se moja duševna in telesna moč zmanjšuje. Umaknil sem se od vsega dela in izbral kraj, ki sem ga poznal že od prej. To je idealno mesto za počitek. Na razdalji več kilometrov ni človeških bivališč, zaradi vremena se sem odpravi le malo ljudi. Panorama, ki me obdaja, je čudovita. Številna zelišča in sadje, ki rastejo tukaj, vsebujejo zdravila in pravi sok, z uživanjem katerega ohranjam svoje življenje in telesno moč.

Pozimi, ko ves čas sneži, jem korenine, ki imajo zelo topel učinek. Divjih živali se ne bojim. Tudi oni se me ne bojijo. Ko mraz postane pretiran, se veselim z divjimi medvedi. Drug drugega ogrevamo tako, da se stisnemo drug k drugemu.

Po več letih molitve in meditacije sem začel hrepeneti, da bi se osvobodil te smrtne lupine in, da bi lahko vstopil v svoj večni dom. Velikokrat bi za to Boga ure in ure prosil na kolenih.

Nekega dne je moja molitev zmotil hrup v moji votlini. Ničesar nisem mogel zaznati, zato sem prosil Boga, naj mi razkrije skrivnost tega nezemeljskega zvoka. Komaj sem to izrekel, že sem začutil nežen dotik roke na svojih očeh. To mi je odprlo duhovne oči in videl sem, da je moja jama polna zbora angelov. Od zgoraj je prišla še ena legija nebeških bitij, ki je pod vodstvom samega Kristusa prepevala častne psalme.

Priklonil sem se do tal, da bi počastil svojega Gospoda. Prijel me je za roko, me dvignil in rekel: "Večno življenje ti je zdaj dano, moj zvesti služabnik! Nikoli ne boš umrl in ne boš popolnoma zapustil svojega zemeljskega telesa, dokler se ne vrnem v veliki slavi! Odslej bo tvoja glavna naloga, da se zavzameš za moje zveste služabnike, ki so zdaj v smrtnem boju proti hudiču in njegovim zaveznikom!"

Po tem pogovoru mi je Jezus podaril brezmadežno srce in me zapustil s svojimi spremljevalci. Kmalu zatem me je obiskalo več svetnikov, ki so mi zaželeli srečo zaradi izjemnega privilegija, ki mi je bil podeljen z Jezusovim obiskom. Obrazi mojih obiskovalcev so izžarevali globok notranji mir in blaženost. Bili so svetniki, ki so končali svojo zemeljsko pot in so zdaj vstopili v večni počitek in veselje.

Od tega dne je eden od svetnikov pogosto z mano in mi pomaga pri opravljanju mojih dolžnosti, ki so sestavljene predvsem iz molitve in priprošnje. Moje največje veselje je hvaliti in se zahvaljevati Bogu. Privilegij, ki mi je bil podeljen, je, da lahko v duhu potujem in obiskujem različne države, medtem, ko moje telo ostaja v tej votlini.

Poleg tega dovoljenja je zame vir moči tudi stalno občestvo z različnimi svetniki. Malo pred tvojim prihodom me je obiskal sveti Frančišek Asiški, z njim je bil tudi Polikarp in Linus. Slednji je dejanski avtor knjižice, ki jo pripisujejo Frančišku Asiškemu. Linus mi je razložil, da mu je vseeno, ali je priznan kot avtor ali ne, glavno je, da je ime Gospoda Jezusa poveličano, in to se je zgodilo.

Ne bodi presenečen, če ti povem, da lahko grem tudi jaz v nebesa. Med telesom in dušo obstaja zelo fina in občutljiva povezava, ki je človek ne more zaznati. To povezavo je treba prekiniti, če želimo dušo 'vzeti' iz telesa. Pridigar 12:6 govori o "srebrni niti", ki predstavlja to povezavo. Pavel se pogosteje izraža o tem, da je 'izven': 2 Kor. 12: 2-4 in 1 Kor. 5: 3.

Torej nisem privilegirana oseba, ker lahko v duhu obiskujem različne dežele, medtem, ko moje telo ostaja tukaj v votlini. To so iste izkušnje, kot jih je imel Pavel. Bog je v svojem odnosu do nas isti včeraj, danes in bo isti na veke! -

Na Sundar Singhovo začudenje mu je Mahariši povedal nekaj Singhovih besed tako natančno, kot da bi bil tam. Sundar Singh ga je prosil, naj moli za enega od njegovih prijateljev. Svetnik je odgovoril: "Ni ti treba, da mi predstaviš prošnje in posebne priprošnje za posameznike, saj jih vse poznam; vendar moraš svojemu prijatelju povedati, da mora opustiti določen greh, sicer bo s tem preprečil sprejemanje mojih molitev." -

Ko se je Sundar Singh vrnil s Kailaša in je ta pogovor delil s svojim prijateljem, je bil ta osupel. Sundar Singh je priznal ta greh in se ga osvobodil..

Svetnik je Sundarju Singhu še povedal, da ga je čakal, preden je Singh prišel. Na njegovi poti na goro ga je ves čas spremljal in videl je, kako je Singh močno udaril ob velik kamen, da se mu je ulila kri in je zato postal zelo utrujen in nesrečen.

Odnosi med duhovnim in materialnim svetom

Odnose med duhovnim in materialnim svetom je Mahariši opisal z naslednjimi besedami: "Skoraj vsi ljudje verjamejo, da so takrat, ko so sami in v njihovi bližini ni nikogar, popolnoma neopazni. Vendar ne slutijo, da jih v teh urah ne obkrožajo le Bog in angeli, temveč tudi blaženi pokojni, prijatelji in sorodniki, ki se živo zanimajo za njihovo usodo.

Ko pa ti duhovi vidijo človeka, ki se prepušča grehu, jih njihova občutljivost za bližajoči se greh prisili, da ga zapustijo. Na dan njegove sodbe bodo kot priče vstali proti njemu.

Pravi Božji služabniki imajo okoli sebe vedno nekaj svetnikov ali angelov, ki jim nenehno služijo in vplivajo nanje. To je pravo občestvo svetnikov. Ti nebeški zaščitniki nato ob smrtni uri pospremijo svoje varovance v zgornjo domovino.

Večina duhov lahko svobodno prebiva v številnih delih neba in zemlje. Dobri duhovi se le redko dotaknejo zemlje, saj je že samo dihanje greha odvrtno za njihove čiste duše. Po drugi strani pa nebogljeni duhovi raje naseljujejo vse koticke zemlje - kolikor jim je to dovoljeno - in si želijo, da bi jim bilo dovoljeno prevzeti človeško podobo, da bi na njej še naprej živeli svoje življenje, prav zato, ker sta njihova lastna narava in narava prizemljeni in grešni. Čutijo določeno zadovoljstvo, ko lahko zapeljejo druge.

Da ne vidimo svojih angelov varuhov, je kriva naša grešna narava. Globoko molitveno življenje in stalno občestvo z Bogom dajeta človeku določeno stopnjo duhovnega uvida in mu omogočata, da uzre to mistično občestvo."

Smrt in onostranstvo

Kot smo že omenili, umirajoče osebe sprejmejo duhovi, ki so z njimi povezani. Za vernike so to angeli ali blaženi pokojniki, za druge pa satanski duhovi. Vsaka umrla oseba gre skozi tri faze. V prvi fazi se pokojnik zave, da nima več smrtnega telesa, vendar še vedno obstaja.

V drugi fazi ga angel vodnik pripelje na neko razpotje, kjer se ločita temna in svetla pot. Po vzgibu lastne narave je človek voden po poti, ki mu je namenjena (Jn 3,20).

V tretji fazi dobi duh plačilo za svoje delo na zemlji. Blaženi duh je očiščen zadnjih ostankov sveta, ki so se ga držali in je pripeljan v svoje nebeško bivališče. Zlobni duhovi pa se zgražajo nad svojo lastno zlovesččo podobo, ki je polna ran.

Sporočeno jim je temno dejstvo sodbe. Obupani so in iščejo pomoč, a je ne najdejo. V skladu z besedami iz Heb: 10,26.27: "Če po tem, ko smo prejeli spoznanje resnice, zavestno grešimo, ni več žrtve za greh, ampak strašno čakanje na sodbo in ognjeno gorečnost, ki bo pogoltnila nepokorne!"

Jeruzalem tam zgoraj

"Nekega dne," je pripovedoval svetnik o Kailaša, "mi je bilo dovoljeno spremljati nekega angela, ki je bil poslan v Pariz. V eni od hiš je bilo 21-letno dekle na smrtni postelji.

Zbrani so bili vsi sorodniki. Približno 15 minut pred zadnjim dihom se je angel dotaknil dekličinih oči, tako da je ob svoji postelji videla vojsko angelov in nekaj blaženih pokojnih sorodnikov ter zlato lestev, ki je segala do nebeških vrat, kjer je stal Jezus. Umirajoče dekle, po imenu Maggie, je tolažila svojo mater in ji povedala, kaj je videla. Vendar ji ta ni verjela, temveč je mislila, da je to vse le njena vročična fantazija.

Z besedami: "V tvoje roke izročam svojo dušo" je Maggie umrla. Njena mati se je z jokom vrgla čez truplo. Umrla je skušala potolažiti svojo mater, vendar je ni mogla razumeti, saj je bila Maggie že izven telesa. Zdaj so jo angeli vodili v nebesa in Jezus jo je sprejel pri vratih.

Maggie je v svojem otroštvu trudila hoditi po Božjih poteh. Naredila je tudi nekaj dobrih dejanj, na katere je že zdavnaj pozabila. Zdaj pa jo je čakala nagrada. Dobila je svoj dom na območju s čudovitimi nebeškimi stanovanji, nanjo pa so položili krono s štirimi dragimi kamni. To je bila nagrada za štiri duše, ki jih je pripeljala Jezusu.

V nekem stanovanju sem videl svetnika, prekritega z bleščečimi zvezdami. Ko sem ga vprašal, sem izvedel, da je šel skozi preizkušnje in mučeništvo. Vsaka brazgotina iz njegovega zemeljskega življenja je zdaj sijala kot zvezda.

Nekatera stanovanja še niso bila dokončana. Namenjena so bila tistim Božjim služabnikom, ki še vedno delajo na zemlji in katerih življenje še ni končano. Nebeška zgradba napreduje z duhovno rastjo svojih poznejših prebivalcev (2 Kor 5,1)."

Mladenič iz Naina

Nekega dne je bilo svetniku iz Kailaša dovoljeno, da se pogovori s sinom vdove v Nainu. Rekel je: "Ko sem zapustil svet, sem se počutil nemirno in nesrečno. Slišal sem za Jezusa, vendar se nanj nisem kaj dosti oziral. Ko sem prišel sem, sem spoznal, da se nihče ne more rešiti brez Jezusa. Klical sem Boga, naj mi da še eno priložnost, da se vrnem na zemljo in spremenim svoje življenje.

To je bilo odločno v nasprotju s splošnimi pravili onostranskega sveta. Ker pa je moral biti Jezus poveljčan, je bila moja prošnja izpolnjena. Dovoljeno mi je bilo, da sem se vrnil na zemljo in bil sem zelo presenečen, ko sem videl istega Gospoda, ki je bil zgoraj, tukaj ob meni na Zemlji.

Ko me je Jezus pripeljal nazaj k materi, sem bil presrečen in sem mimoidočim takoj pripovedoval o svojih izkušnjah in občutkih, ki sem jih imel v smrti. Vendar so se mi smejali in mi rekli, da sem samo sanjal. Od takrat sem te izkušnje ohranil zase in se posvečal služenju Gospodu. Tako sem postal eden od 70 učencev, ki so bili po dva po dva poslani po vsem svetu, da bi oznanjali in krščevali.

Dva Filozofa

„Slavni atenski filozof, ki je živel v Jezusovem času, je slišal za vstajenje mladeniča v Nainu in ga nato obiskal v njegovi hiši, nekega dne pa je prišel k meni in mi povedal, da je iskal 'dušo v človeku', vendar o tem Božjem daru ni dobil nobene informacije," je nekega dne poročal Mahariši.

"Po pogovoru z vstalim mladeničem iz Naina, ki mu je pripovedoval o svojih izkušnjah v onstranstvu, je sprejel Jezusa za svojega Odrešenika in postal zelo srečen.,,

Nekega dne me je obiskal še en Jezusov sodobnik, prav tako filozof, in mi pripovedoval o ozdravljenju hromega človeka ob jezeru Betesda. Ta filozof si je zelo želel videti Jezusa. Toda v veliki množici, ki ga je obkrožala, ga je lahko komaj videl.

Tako se je prebil skozi vse ovire in nenadoma stal pred njim. Filozofa so očarali očarljivost, ponižnost in nežnost, ki so izžarevali iz Jezusovih oči. Jezus je sočutno in pomenljivo gledal množico.

Človeku s suho roko je rekel: "Odpuščeni so ti grehi! Takoj je lahko premikal roko. Bil je uslužbenec templja in prilastil si je veliko vsoto denarja. Osušena roka naj bi bila pravična kazen za ta greh.

Ko mu je Jezus rekel: "Tvoji grehi so odpuščeni", je začutil, da je bil njegov greh vzrok bolezn, a da je zdaj, z odpuščanjem krivde, ozdravel sam od sebe. Jezusov pogled se je srečal s filozofom. Poklical ga je k sebi.

Ta je padel k njegovim nogam in prav tako prejel odpuščanje svojih grehov. Jezus ga je blagoslovil, mu položil roko na glavo in ga odpustil."

Janez krstnik

Mahariši je imel poseben privilegij, da ga je obiskal tudi Janez krstnik. Slednji je poročal iz časa svojega življenja na zemlji.

Janez je vedel, da je predhodnik Mesije, ki prihaja, in da mu mora pripraviti pot. V to službo je vložil svoje srce in dušo z vsemi svojimi sposobnostmi. Po krstu, ki ga je smel opraviti na Jezusu, je menil, da je njegovo služenje na zemlji končano, zato je poiskal Jezusa, da bi ga vprašal, kaj mora še storiti.

Janez je Jezusa našel v puščavi, kjer ga je pred kratkim skušal satan. Gospod Jezus je sedel na veliki skali kot na prestolu, obkrožen s kerubi in serafi, ki so peli hvalnice. Angeli so jih spremljali na različnih glasbilih. Nastalo je veličastno vriskanje in veselje v Božjo slavo. Iz Jezusa je izhajal čudovit sij, ki je obsijal njegovo celotno okolico.

Poleg teh nebeških bitij so Jezusa obkrožali tudi starozavezni preroki in svetniki: Mojzes, Elija, Elizej, Samuel itd. Prisoten je bil tudi Adam. Spoštljivo in pobožno so častili Gospoda Jezusa. Prisotna je bila tudi množica divjih živali, plenilcev in plazilcev. Kakor nevarni in strupeni se zdijo ljudem, tukaj pa so tako ponižno ležali pri Jezusovih nogah. Vsa njihova želja je bila biti blizu Gospodu in prispevati k njegovi slavi.

Toda Jezusove misli so se premaknile v povsem drugo smer. Mislil je na pot svojega življenja, kot jo je predpisal njegov nebeški Oče. Ko so angeli in preroki doželi resnost prihoda, so se zgroženo spogledali in se pogovarjali, ali ne bi kdo od njih umrl na križu za Jezusa.

Predvsem pa je bilo Adamu težko pri srcu, ker je zaradi njegovega in Evinega padca v greh v raju bila potrebna smrt na križu ljubljenega Božjega Sina. Globoko v prahu se je sklonil pred Gospodom in ga prosil, naj mu dovoli umreti namesto njega kot krivca. Toda Jezus je svojim privržencem ljubeznivo poudaril, da ne gre za nadomestno smrt Božjega Sina, ampak za smrt čistega, ki mora odkupiti grehe nečistih, pravzaprav grehe vsega sveta. Ne Adamova, ne Mojzesova ali Elijeva ramena ne bi bila dovolj močna, da bi nosila to nepredstavljivo breme greha. Samo Jezus sam je lahko s prelitjem svoje dragocene krvi odložil vse svoje želje in ponovno vzpostavil povezavo med svetim Bogom in grešnim človeštvom.

Jezus je prerokom razložil, da bi bilo nemogoče, da bi drugič prišli na zemljo in vidno umrli za vse živeče

Z ničemer drugim ni mogoče doseči odrešitve sveta kot s prelitjem Jezusove krvi.

Angeli, kerubi in svetniki so izginili. Živali so ostale zadaj in skušale v človeškem jeziku, kot Balaamov osel, prepričati Gospoda, da mora tudi tisti, ki je povzročil vse trpljenje na svetu, torej Adam, popraviti krivdo. Vprašali so se, zakaj morajo tudi oni, ki nimajo človeške podobe, trpeti smrt. Pravzaprav so nedolžni.

Gospod jim je razložil, da je bila v Adamovih rokah nekoč oblast nad vsem svetom, zato so vsa bitja vpletena v kolektivno krivdo.

Janez bi se rad približal Gospodu Jezusu in se mu poklonil, vendar se je bal divjih živali. Nenadoma je Jezus dvignil pogled in poklical Janeza po imenu. Opogumljen je odšel k njemu. In kaj se je zgodilo? Zaradi njegovega vere polnega pogleda na Jezusa so strah vzbujajoče živali izginile pred njegovimi očmi.

Janez je padel k Jezusovim nogam in ga vprašal, kaj je treba zdaj še storiti, ko je bilo delo krsta končano. Ali naj od zdaj naprej prebiva na kraju, ki mu je namenjen v onstranstvu?

Toda Jezus je pokazal na mučeniško krono, ki si mora Janez še pridobiti. Za zdaj naj še naprej pridiga.

Nato je Gospod spregovoril o duhovnem svetu, bivališču mrtvih, kjer živijo duhovi pred njegovo odrešilno smrtjo. Tudi tam naj bi bil Janez Kristusov predhodnik. (1 Peter 3,19) "Kristus je bil ožvljen po duhu, v katerem je tudi prišel in oznanjal duhovom v ječi..." Tako se je tudi zgodilo. Janeza je ubil Herod, ki je potem mrtvim prinesel novico o Mesiji, ki živi na Zemlji. Mnogi duhovi so se pripravljali, da bodo po smrti v duhovnem svetu sprejeli Kristusa in se mu poklonili (Mt 27, 52. in 53).

Janez se je zahvalil Gospodu, da ga je izbral za to službo. Ko je vstal s kolen, je videl Jezusa na čudovitem prestolu. Obdajalo ga je več manjših, na katerih so sedeli svetniki. En prestol pa je bil prazen. Janez je vprašal, zakaj ta ni zaseden? Razložili so mu, da je na njem sedel nekoč velik angelski knez z imenom Lucifer, ki pa se je uprl nebeškemu kralju. Zdaj bo ta prostor ostal prazen do konca sveta. Potem bo na njem sedel tisti, ki je bil v življenju najbolj ponižen in prijazen.

Svoboda duhov

Maharishi iz Kailaša je Sundarju Singhu nekega dne povedal, da je ugotovil, da se skoraj vsi duhovi po regijah v katerih se počutijo udobno, svobodno gibljejo.

Tisti, ki niso doživeli smrti in so bili vzeto v nebo, kot Enoh in Elija, čakajo, da se njihovo zemeljsko telo spremeni v nebeško. Sledijo Gospodu in z njim kraljujejo za vedno. Kristusov prestol bo stal na istem mestu, kjer je bil nekoč postavljen križ. "Njegove noge bodo tisti čas stale na Oljski gori, ki je pred Jeruzalemom proti vzhodu. . . "(Zah 14,4).

Jezusov prihod je blizu. Angel, ki bo z zvokom trobente naznanil Kristusov prihod, je že pripravljen.

Svetloba, ki sije skozi vse v nebesih in prodira v vsak kotiček, izvira iz jasnosti njegovega obraza. Sega do zemlje, kjer prodira v srca njegovih izbrancev in tam odseva njegovo obličje.

Razumljivo je, da so Sadhuja Sundarja Singha pogosto spraševali, zakaj razmeroma malo pripoveduje o svojih srečanjih s starim Maharišijem iz Kailaša. To romantično doživetje navdušuje splošno zanimanje. Sadhu je odgovoril: "Ljudje precenjujejo ta majhen dogodek v mojem življenju. Mahariši je človek molitve in zelo ga spoštujem; toda moja naloga ni Riši, temveč oznanjevanje!"

KRISTUS

